સામેરી-પછી પ્રભુ ગઢડે ગયા, તિયાં તેડાવિયા સંત ।
એકાંતનું સુખ આપવા, હૈયે હેત છે અત્યંત ॥૧॥
સમજુ સંત સુજાણ જે, સતસંગમાં જે મુખીયા ।
તે સંતને તેડાવિયા, દઈ દર્શન કરવા સુખીયા ॥૨॥
આવ્યા સંત શિરોમણી, જીયાં હતા સુંદર શ્યામ ।
ચરણ સ્પર્શિ નાથનાં, વળી થયા પૂરણકામ ॥૩॥
પછી મુકતાનંદજીએ, પૂછ્યું પ્રભુને પ્રશન ।
નાથ તમારું ગમતું જે, હોય તે કરીએ સાધન ॥૪॥
પછી પ્રભુજી બોલિયા, તમે સાંભળો સર્વે જન ।
જ્યારે પ્રભુને પામિયે, ત્યારે સર્વે થયાં સાધન ॥૫॥
પછી જે જે કરવું, તેહની તે કહું વાત ।
ગુરુ સંતને ભજવા, શ્રીહરિ જે સાક્ષાત ॥૬॥
ચૈતન્ય ચૈતન્ય એક નહિ, ઇંદ્રિય મન જીવ ઈશ્વર ।
એકએકથી અધિક એહ, તેથી પર પરમેશ્વર ॥૭॥
સંત અસંત એક નહિ, તે વિવેકબુધ્ધિ ધારવી ।
મેં કરી જે લીલા અલૌકિક, તેને વારમવાર સંભારવી ॥૮॥
મારા જનને અંતકાળે, જરૂર મારે આવવું ।
બિરુદ મારું એ ન બદલે, તે સર્વે જનને જણાવવું ॥૯॥

દાસના દાસ થઈને, વળી જે રહે સત્સંગમાં ।
ભક્તિ તેની ભલી માનીશ, રાચીશ તેના રંગમાં ॥૧૦॥
મારાં લોક મારી મૂરતિ, તે સત્ય નિર્ગુણ છે સહિ ।
તેને અસત્ય જે જાણશે, તે નાસ્તિક મારા નહિ ॥૧૧॥
મારૂં ધાર્યું અસત્ય સત્ય થાય છે, સમરથ મારું નામ સહિ ।
મારી દૃષ્ટિએ જક્ત ઉપજે સમે, અનેક રૂપે માયા થઈ ॥૧૨॥
પ્રગટ રૂપે સત્સંગમાં, રહું છું રૂડિપેર ।
વળી અવનિએ અવતાર લહું, નૃપ યોગી વિપ્રને ઘેર ॥૧૩॥
જન એટલું એ જાણવું, જે કહી તમને વાત ।
નિઃશંક રહો નાથ કહે, સુણી જન થાય રળિયાત ॥૧૪॥
પછી જનને જમાડવા, પાક કરાવિયા બહુપેર ।
સુંદર આસન આલિયાં, સંત બેસાડ્યા તે ઉપર ॥૧૫॥
શોભે પોતે સુંદર પટકે, લટકે નાડી નવરંગી ।
પલવટવાળી અતિ રૂપાળી, શોભે સુથણી સોરંગી ॥૧૬॥
બીરંજ બોળી ગળી મોળી, ઘૃત સાકરમાંહિ ઘણાં ।
કડી વડી પકોડી પુરી, વ્યંજન વિધવિધ્યતણાં ॥૧૭॥
ભાત ધોળા દૂધ બોળાં, રોટલી રસાળિયો ।
જમે જન જીવન જમાડે, વળી ઠેલી ભરે થાળિયો ॥૧૮॥
આંબા લિંબુનાં આથણાં, વળી આદાં કેરાં અતિઘણાં ।
આપે નાથ હાથશું, જમે જન ન મુકે મણાં ॥૧૯॥
જમીજમીને જન સરવે, પરિપૂરણ પોતે થિયા ।
પછી દૂધ સાકર દોવટે, દેવા આપે આવિયા ॥૨૦॥
લીયે ન લીયે દિયે પરાણે, હરિ પીરશે હાથડે ।
ના ના પાડે ઠામ સંતાડે, તેને તે રેડે માથડે ॥૨૧॥
જોરે જમાડી હાર પમાડી, પછી ચળુ કરાવિયાં ।
લવિંગ સોપારી એલચી આપી, મુખવાસ મન ભાવિયા ॥૨૨॥
અતિઘણાં સુખ આપવા, જણાય મરજી જીવનની ।

એવી લીલા અપાર કરી, કહી મેં એક દિનની ॥૨૩॥
રમવા રાસ હૈયે હુલાસ, પહેર્યાં અંબર સુંદર અતિભલાં ।
પાઘ પેંચાળી અતિ રૂપાળી, છાજે તિયાં બહુ છોગલાં ॥૨૪॥
ફરે ફુદડી રંગઝડી, ગુલાલની કરે ઘણી ।
પછી દિન વળતે કરી, જને પૂજા જીવનતણી ॥૨૫॥
ચંદન ચરચી હાર સુંદર, પ્રભુને પહેરાવિયા ।
ધૂપદીપ ને આરતી, ઉતારવા જન આવિયા ॥૨૬॥
પૂજા કરીને પાય લાગ્યાં, ચરણ છાતીએ છાપિયાં ।
સનમુખ બેશી શ્યામળે, અલબેલે સુખ આપિયાં ॥૨૭॥
હસતાં રમતાં રૂડું જમતાં, વીતે દન રૂડી પઠ્ય ।
એમ કાંઈક દિન વીતે, આવી પછી કપિલા છઠ્ય ॥૨૮॥
પછી પ્રભુ પ્રકટ થઈ, દિધાં દર્શન દાસને ।
જન જોઈ મગન થયા, અલબેલા અવિનાશને ॥૨૯॥
દેશદેશથી દાસ આવ્યા, તેને દર્શન આપિયાં ।
જેણે નયણે નિરખ્યા, તેનાં તે કલ્મષ કાપિયાં ॥૩૦॥
સુંદર વસ્ત્ર પહેરી સારાં, કાજુ કસુંબી રંગનાં ।
વેઢ વિંટી કડાં કાજુ, બાજુ જડેલ નંગનાં ॥૩૧॥
કમર કસી રહ્યા હસી, વસી જનમન મૂરતિ ।
મોટા મુનિના ધ્યાનમાં નાવે, જેને નેતિનેતિ કહે શ્રુતિ ॥૩૨॥
તે હરિ દયા કરી, દિયે દર્શન પ્રસન્ન ઘણું ।
જેહ જને જીવન જોયા, ભાગ્ય તેનાં હું શું ભણું ॥૩૩॥
પછી પ્રભુજી પધારીયા, નાવા તે નદીએ નાથજી ।
નાતાં નાતાં સુંદર ગાતાં, સરવે સખા સાથજી ॥૩૪॥
નાહિ નાથ પધારીયા, જને કરાવ્યાં ભોજન ભાવતાં ।
તર્ત તાજાં તૈયાર તેહ, જમાડ્યા જીવન આવતાં ॥૩૫॥
પછી જન જમાડિયા, પંગતિ કરી પોતે પિરશું ।
અનેક ભાત્યનાં ભોજન ભાજન, જોઈ જન મન હરખ્યું ॥૩૬॥

જોરાજોર જમાડિયા, જેમ જમાડતલ ભગવાન છે ।
જેમજેમ આલે તેમ ન ઝાલે, સખાપણ સાવધાન છે ॥૩૭॥
પછી સાંજે ધૂન્ય કરી, હરિ બેઠા પોતે ઢોલિયે ।
આપી સંતને આગન્યા, હલિસપદ હવે બોલીએ ॥૩૮॥
ગાતાંવાતાં વીતે રજની, સુંદર સુખ આપ્યાં ઘણાં ।
જુગત્યે જન જમાડિયા, કોઈ રીતે નવ રાખી મણા ॥૩૯॥
સુંદર સારો કર્યો સમૈયો, ભાદરવા વદી ષષ્ઠમી ।
તેદિ ગઢડે કરી લીળા, કહી કથા મેં રસ અમી ॥૪૦॥

ઇતિ શ્રીમદેકાન્તિકધર્મ પ્રવર્તક શ્રીસહજાનંદસ્વામિ શિષ્ય
નિષ્કુળાનંદમુનિ વિરચિતે ભક્તચિંતામણિ મધ્યે શ્રીહરિચરિત્રે
કપિલાછઠ્યનો ઉત્સવ કર્યો એ નામે અડસઠ્યમું પ્રકરણમ્ ॥૬૮॥